

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Štěpána Výborného a soudců Martina Bobáka a Jana Kratochvíla ve věci

žalobkyně: **STZ Development, a. s.**, IČO 279 04 202
sídlem Žukovova 100/27, 400 03 Ústí nad Labem
zastoupená advokátem Mgr. Ing. Janem Kabešem
sídlem Rubešova 162/8, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo kultury**
sídlem Maltézské náměstí 471/1, 118 11 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí ministra kultury ze dne 22. 12. 2023, č. j. MK 76613/2023 OLP,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí ministra kultury ze dne 22. 12. 2023, č. j. MK 76613/2023 OLP (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým ministr zamítl rozklad žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 6. 9. 2023, č. j. MK 50963/2023 OPP, sp. zn. MK-S 13327/2022 OPP (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla prohlášena za kulturní památku „bývalá správní budova Schichtových závodů č. p. 100“, která sestává z pozemku parc. č. st. 3043, jehož součástí je dům č. p. 100 v k. ú. Střekov, obec Ústí nad Labem, okres Ústí nad Labem, Ústecký kraj (dále jen „budova bývalých závodů“ nebo „bývalé závody“).
2. Z obsahu správního spisu zjistil soud následující, pro věc podstatné skutečnosti.

3. Ministerstvo kultury obdrželo dne 7. 12. 2022 od historika Mgr. Martina Krska podnět na prohlášení bývalých závodů za kulturní památku. Ministerstvo shledalo podnět důvodným a zahájilo správní řízení o prohlášení budovy bývalých závodů za kulturní památku. Za tímto účelem si vyžádalo vyjádření krajského úřadu, obecního úřadu obce s rozšířenou působností a Národního památkového ústavu
4. Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor kultury a památkové péče, oddělení památkové péče (dále jen „krajský úřad“) ve svém vyjádření ze dne 13. 3. 2023 doporučil prohlášení budovy bývalých závodů za kulturní památku, neboť nese hodnoty ve smyslu § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní památkové péči“). Ve vyjádření uvedl, že budova samotná je skutečně důležitou součástí kulturního dědictví Ústeckého kraje a jako taková splňuje podmínky pro prohlášení za kulturní památku. Nicméně poukázal na dlouhodobou nespolečenskou spolupráci vlastníka objektu (žalobkyně) s příslušnými správními orgány, neboť neumožnil ohledání interiéru budovy bývalých závodů, které mohou obsahovat další, z hlediska kritérií kulturní památky důležité prvky. Problematickým se jeví i reálný stav bývalých závodů, neboť žalobkyně budovu neudrzuje a ta chátrá.
5. Podle vyjádření Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru územního plánování a stavebního řádu, památkové péče (dále jen „magistrát“) ze dne 1. 3. 2023 je prohlášení budovy bývalých závodů za kulturní památku namístě. Budova vznikla v r. 1908 a druhá část (šestipodlažní monumentální přístavba ve stylu *art deco* včetně interiérových dekorací) v období 1911 – 1913. Budova má velký význam pro dějiny města Ústí nad Labem jako reprezentativní sídlo největšího drogisticko-potravinářského areálu v Evropě, neobyčejně významného pro rozvoj města. Budova svou honosnou architekturou odráží význam podniku. V interiéru se nacházela řada hodnotných prvků, i když to, zda se v budově tyto prvky stále nacházejí, popř. v jakém jsou stavu oproti poslední dokumentaci z r. 2014, nyní nelze zjistit. I přesto tento objekt sám o sobě představuje významný doklad historického vývoje, životního způsobu a vývoje společnosti, a tím pro svoji hodnotu historickou a uměleckou splňuje podmínky pro prohlášení za kulturní památku.
6. Národní památkový ústav, územní odborné pracoviště v Ústí nad Labem, vyjádřil ve stanovisku ze dne 9. 12. 2022 souhlas s prohlášením budovy bývalých závodů za kulturní památku. Ztotožnil se s argumenty obsaženými v podnětu ohledně mimořádného významu bývalých závodů s ohledem na historické a sociální pozadí Schichtových závodů i jejich význam pro místní poměry. Nad rámec tohoto Národní památkový ústav uvedl, že Ústí nad Labem je velmi úzce spjato s chemickým průmyslem a historické budovy druhého významného chemického závodu v Ústí, dvě správní budovy Spolchemie, již pod památkovou ochranou jsou.
7. Národní památkový ústav prohlášení budovy bývalých závodů za kulturní památku znovu doporučil v rámci stanoviska své Regionální komise, ve kterém konstatoval, že bývalé závody tvoří budova s několika vzájemně propojenými částmi s různou dobou vzniku. Starší severozápadní úsek má obdélný půdorys, novější jihovýchodní úsek je členitější. Pětipodlažní severozápadní část má uliční jihozápadní i boční severozápadní průčelí členěné pilastry ve vysokém řádu, přízemí je opatřené pásovou bosází, přecházející i na pilastry. Budova byla postavena v roce 1908 jako železobetonová skeletová konstrukce, patrná i v interiéru. Její exteriér se dochoval autenticky, včetně naprosté většiny výplní otvorů. Také v interiéru se zachovala řada prvků původní výbavy, jako jsou dveře nebo světlíky. Na jihovýchodě se napojuje výrazně předstupující pětipodlažní mladší část půdorysu tvaru písmene U se skoseným nárožím na uliční straně. I zde se uplatňují pilastry ve vysokém řádu,

pásová bosáž, zdvojená mezipatrová římsa a vesměs i obdobná okna. Tento mladší úsek správní budovy byl postaven stavební firmou Alwin Kohler v letech 1911 – 1913. Návrh provedli architekti Josef Riedl a Hermann Goedecke. Také tato partie je dochovaná s velkou mírou autenticity, a to jak u fasád, tak v interiéru. Průčelí jsou zachovaná v podstatě beze změn, v okenních otvorech jsou i původní výplně. Z vnitřních prostor vyniká vstupní hala s mramorovými obklady, točitým schodištěm, u nějž jsou ve štku provedeny ochranné známky podniku, a rovněž ředitelské patro. Zde se zachoval vestavěný nábytek náročného provedení. Cenným prostorem je také společenský sál nebo prosklený fotoateliér na střeše. Na jihovýchodě se na správní budovu napojuje soubor provozních budov, které jsou vesměs přízemní a prostého provedení, odpovídajícího jejich funkci. Regionální komise zdůraznila mimořádnou hodnotu budovy pro české průmyslové dědictví a vysoké urbanistické hodnoty nejen z pohledu historického, ale i s ohledem na místní zástavbu lokality Střekov. Regionální komise rovněž zkonstatovala, že část objektu, konkrétně 8 okenních os od severozápadní části objektu, je určena k demolici na základě rozhodnutí magistrátu města Ústí nad Labem, č. j. MMUL/OÚPSŘ/S/385543/2022/Mar ze dne 14. 11. 2022. Prozatím bylo odstraněno 7 os, po provedené demolici je interiér vystaven vlivům vnějšího prostředí. Komise rovněž uvedla, že objekt trpí dlouhodobou absencí údržby, lokálně jsou vytlučena okna a opadávají omítky. Interiér zpřístupněn nebyl, nicméně dle fotodokumentace z let 2014 a 2017 je zachován v relativně dobrém stavu, ačkoli je potřeba citlivá restaurace.

8. Žalobkyně byla vyrozuměna o zahájení řízení o prohlášení budovy bývalých závodů za kulturní památku dne 13. 2. 2023, č. j. MK 10884/2023 OPP. Ve vyjádření ze dne 13. 3. 2023 žalobkyně vyjádřila nesouhlas s návrhem na prohlášení budovy za kulturní památku. Svou argumentaci podpořila stavebně-technickým odborným vyjádřením Ing. Leo Streubela z března 2023, který uvádí nemožnost užití těchto budov za současného stavu, stejně jako ekonomickou nevýhodnost případného budoucího užívání. Žalobkyně avizovala doplnění dalších podkladů vyvracejících stanoviska dotčených orgánů, nicméně tyto nedodala.
9. Ministerstvo v prvostupňovém rozhodnutí dospělo k závěru, že budova bývalých závodů splňuje podmínky § 2 odst. 1 písm. a) zákona o státní památkové péči k prohlášení za kulturní památku, a to svým charakterem, historickou a architektonickou podstatou, urbanistickým začleněním a jako projev tvůrčích schopností a práce člověka.
10. K námitkám žalobkyně vycházejícím z odborného posouzení Ing. Leo Streubela nepříznivým stavebně-technickým stavem a nízkou potencialitou dalšího využití ministerstvo uvedlo, že nepříznivý stavebně-technický stav budovy by byl důvodem pro neprohlášení objektu za kulturní památku pouze v případě, že by výrazným způsobem snižoval památkové hodnoty ve smyslu zákona o státní památkové péči, především z důvodu nezbytnosti demolice. Posudek Ing. Leo Streubela se k této otázce nevyjadřuje, pouze uvádí výčet závad budovy bývalých závodů ze stavebně-technického hlediska, které však již z povahy věci nejsou neodstranitelné. Rovněž argumentace posudku ohledně nesplňování současných technických norem budovou bývalých závodů není zákonným kritériem pro posuzování kulturní památky. Stejně tak potencialita či naopak nemožnost či nerentabilnost dalšího využití budovy bývalých závodů, není z hlediska památkových hodnot rozhodná. K námitkám, že bývalé závody jsou nevyužitelné a neprodejné, ministerstvo uvedlo, že začínají běžet jednání o jejich odkupu Ústeckým krajem.
11. K námitce neúčelnosti prohlášení za kulturní památku s ohledem na výlučně průmyslové okolí budovy stavebních závodů ministerstvo uvedlo, že takovéto kritérium zákon o státní památkové péči nezná. Nadto celý areál, v rámci kterého se budova bývalých závodů nachází, byl již od počátku areálem výrobním a průmyslovým. Některé později vystavěné

součástí bývalých závodů (např. napojené provozní budovy) sice nemusí být nositeli památkových hodnot, nicméně je potřeba hodnotit komplex jako jeden celek.

12. Žalobkyně rovněž namítala, že budova bývalých závodů již nemůže být posouzena jakožto kulturní památka také z důvodu, že významná část byla odstraněna na základě pravomocného povolení o odstranění stavby. Ministerstvo konstatovalo, že bylo povoleno odstranění nikoli zásadní části budovy bývalých závodů a architektonická koncepce je stále zřetelná. Ministerstvo dále vyjádřilo názor, že rozhodnutí o povolení odstranění stavby nemělo být vůbec vydáno, neboť měl být o stanovisko požádán orgán památkové péče, který by s ohledem na kulturní význam budovy bývalých závodů jistě odstranění stavby nedoporučil. Ministerstvo se neztotožnilo s rozlišením komplexu bývalých závodů tak, jak jej učinila žalobkyně, neboť z dostupné dokumentace vyplývá, že byla odstraněna převážně část nejmladší (vyjma jedné okenní osy). Proti argumentaci legitimním očekáváním ministerstvo uvedlo, že z namítaného postupu žalobkyni takové očekávání vzniknout nemohlo.
13. Žalobkyně rovněž namítala porušení zásady nezávislosti stran stanoviska Regionální komise Národního památkového ústavu, neboť podnět a návrh na prohlášení věci za kulturní památku a stanovisko používají stejné formulace a na jejich vypracování se podílely stejné osoby. Ministerstvo k tomu uvedlo, že podnět byl zpracován na základě relevantního historického výzkumu, proto i návrh vypracovaný odbornou komisí obsahuje stejné formulace. Navíc tento postup nijak nespovídá o jakékoli podjatosti podatele či členů komise. Žádná konkrétní tvrzení ani důkazy žalobkyně nepředložila.
14. K námitkám ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu ministerstvo uvedlo, že žalobkyně opakovaně neumožnila prohlídku interiéru ani nepředložila vlastní novější dokumentaci, přičemž bez její součinnosti nelze stav interiéru zjistit. Ministerstvo proto vycházelo z fotodokumentace z let 2014 a 2017 s tím, že stav interiéru se pravděpodobně zhoršil, nicméně nelze učinit závěr, že by interiér zcela přišel o památkové hodnoty. Za této situace se ministerstvo spokojilo s uvedenou úvahou, neboť muselo poměřovat zájem na zjištění skutkového stavu věci s dalšími zájmy řízení.
15. K námitkám žalobkyně vůči stanovisku Národního památkového ústavu si ministerstvo vyžádalo doplňující stanovisko. Dotčený orgán především uvedl, že při stanovení hodnoty území z hlediska památkové ochrany je nutné zohlednit vícero kritérií, nikoli pouze mapové podklady, jak to činí žalobkyně. Okolí bývalých závodů je industrializovaným územím vycházejícím i z historického vývoje, nadto i pakliže by okolí budovy nevykazovalo žádné památkově významné hodnoty, neznamená to absenci těchto hodnot pro budovu samou. K námitce částečného odstranění budovy Národní památkový ústav uvedl, že mladší i starší části budovy lze považovat ve smyslu § 2 zákona o státní památkové péči za kulturní památky, a to především z důvodu dokladů významného historického vývoje, společnosti a projevů činnosti člověka, stejně jako z důvodu vztahu k významným historickým osobnostem (rodině Schichtů). Nelze proto ani říci, že je ta či ona část budovy hodnotnější, neboť např. mladší část symbolizovala rozmach závodů a jejich ekonomický úspěch, a proto nelze kulturní přínos hodnotit jen na základě stáří. K nestrannosti a nezávislosti členů Regionální komise konstatoval, že komise návrh posuzovala nezávisle, neboť ani podatel ani zpracovatel návrhu nejsou jejími členy, a návrh byl posuzován komisí samostatně na základě odborné erudice svých členů.
16. Žalobkyně napadla prvostupňové rozhodnutí rozkladem, který zamítl ministr nyní napadeným rozhodnutím.

17. V napadeném rozhodnutí o rozkladu se ministr kultury ztotožnil se závěry vyjádření orgánů státní památkové péče i prvostupňového rozhodnutí. Uzavřel, že objekt je nositelem mimořádné historické hodnoty jakožto doklad industriálního rozvoje a někdejší slávy města Ústí nad Labem. Ministr kultury zcela odmítl námitky žalobkyně, že by odůvodnění bylo nepřezkoumatelné či nicotné.
18. Ministr odmítl argumentaci žalobkyně týkající se necelostvosti objektu bývalých závodů z důvodu částečného odstranění budovy. Ministr především zkonstatoval, že byla odstraněna nejmladší přístavba. Odstraněná část, byť byla hodnotná, nebyla zásadní součástí v kontextu celého objektu, což vyplývá i z poměru zdemolované oproti stále stojící části. Bývalé závody i v tomto stavu odpovídají zákonným kritériím pro prohlášení za kulturní památku.

K námitkám žalobkyně týkajících se legitimního očekávání ministr zdůraznil, že jí nemohlo vzniknout legitimní očekávání ve vztahu k prohlášení bývalých závodů za kulturní památku, nýbrž pouze k rozhodování správního orgánu ohledně případného dalšího odstranění stavby. Nadto ministr podotkl, že řízení o prohlášení bývalých závodů za kulturní památku bylo zahájeno v rozsahu bez části, na které bylo vydáno pravomocné rozhodnutí odstranění stavby. Ministr zdůraznil, že relevantní skutečností pro prohlášení objektu za kulturní památku je pouze to, zda splňuje kritéria zákona o státní památkové péči.
19. K námitce zásahu do vlastnického práva žalobkyně ministr zkonstatoval, že tato námitka vychází z tvrzeného nezjištění stavu věci. Ministr uvedl, že si podle něj ministerstvo obstaralo dostupné podklady, přičemž aktuálnímu zjištění stavu interiérů zabránila svým přístupem sama žalobkyně, přestože byla opakovaně vyzývána k umožnění prohlídky interiéru (leden 2023, 17. 5. 2023), případně k doložení vlastní aktuální dokumentace. K samotnému stavu ministr podotkl, že sice lze očekávat zhoršení stavu hodnotných interiérových prvků, nicméně s ohledem na jejich povahu nelze učinit závěr, že by tyto prvky byly zcela zničeny.
20. Ministr rovněž odmítl námitku porušení nestrannosti a nezávislosti, nad rámec prvostupňového rozhodnutí odkázal na nedostatečná tvrzení žalobkyně. Ministr rovněž nepovažoval za důvodnou námitku vzniku škody. Nad rámec výše uvedeného uvedl, že povinnost zajistit, aby škody nevznikaly, měla žalobkyně již z uvedeného rozhodnutí o odstranění stavby (omítnutí, zazdění otvorů). Prohlášení za kulturní památku ohledně těchto nákladů nemohlo na uvedených povinnostech ničeho změnit. Pakliže žalobkyně počítala již od počátku s demolicí celého objektu, měla žádat o jeho celkové odstranění.

II. Obsah žaloby

21. Žalobkyně v rámci žaloby namítá nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí. Žalobkyně tvrdí, že výrok a odůvodnění postrádají logiku, neboť absentuje přesné a určité označení a vymezení výroku rozhodnutí. Výrok navíc není oddělen od jiných částí rozhodnutí, neboť součástí výroku je mj. i identifikace stran a není jasné, kde hypotetická výroková část rozhodnutí začíná a kde končí. Rozhodnutí je z toho důvodu zmatené a nesplňuje požadavky na jasnost a srozumitelnost výroku. Žalobkyně dále konstatuje, že z tohoto důvodu bylo zásadním způsobem ztíženo i uplatnění jejích procesních práv, neboť odvoláním (rozkladem) lze napadat výrok a nikoli odůvodnění.
22. Žalobkyně dále namítá nedostatek nezávislosti a nestrannosti při rozhodování. Žalobkyně uvádí, že podklad pro vydání prvostupňového rozhodnutí, stanovisko Regionální komise

Národního památkového ústavu zpracoval Mgr. Martin Zubík, Ph.D., který značně vycházel z podnětu Mgr. Martina Krska. Samotný návrh na prohlášení za kulturní památku obsahuje totožné formulace jako podnět a lze mít důvodné pochybnosti, že stanovisko vydané Regionální komisí na základě takového návrhu je za nestranné, nezávislé a nikoli účelové. Prvostupňové rozhodnutí pak do značné míry přebralo stanovisko Regionální komise.

23. V dalším žalobním bodě žalobkyně namítá necelistvost budovy bývalých závodů. Žalobkyně opakuje, že část budovy již byla odstraněna na základě pravomocného povolení k odstranění stavby. Nejedná se o část zanedbatelnou, nýbrž o část, jejíž odstranění významně snížilo památkové hodnoty celého objektu. Dle žalobkyně v nynějším stavu již budova bývalých závodů nenaplnuje kritéria pro kulturní památku.
24. Žalobkyně namítá neutěšený stavebně-technický stav budovy bývalých závodů. Žalobkyně uvádí, že učinila potřebné kroky, aby budova nebyla ve stavu, který by ohrožoval životy a zdraví, přesto není objekt způsobilý další existence a z důvodu svého stavu je rovněž nevyužitelný. O tom ostatně vypovídá i povolení odstranění části budovy. Dle žalobkyně budova ztratila veškeré prvky, které by zasluhovaly ochranu dle zákona o státní památkové péči. Z původních prvků objektu se nedochovalo nic ve stavu, který by nevyžadoval nákladnou obnovu či restauraci. Povinnost obnovy a restaurace žalobkyně považuje za nepřiměřený zásah do svého vlastnického práva.
25. Žalobkyně dále zdůrazňuje, že již prvostupňové rozhodnutí je rozporné se zjištěným skutkovým stavem. Jedinými podklady, které dokumentují stav vnitřních prvků budovy bývalých závodů, jsou z let 2014 a 2017, přičemž závěry ministra ohledně toho, že by hodnotné prvky interiéru nemohly být od té doby kompletně zničeny, jsou založeny pouze na subjektivních domněnkách a neexistuje k nim relevantní, aktuální podklad. Prvostupňové i napadené rozhodnutí vycházelo z domnělého a nikoli skutečného stavu interiéru budovy bývalých závodů.
26. V posledním žalobním bodě žalobkyně namítá porušení legitimního očekávání, které jí vzniklo na základě pravomocného rozhodnutí o povolení částečného odstranění stavby. Žalobkyně souhlasí se závěry napadeného rozhodnutí, že stavební úřad nezvážil architektonické a jiné hodnoty budovy bývalých závodů při rozhodování o částečném odstranění stavby. Toto pochybení nicméně nemůže jít k tíži žalobkyně. Žalobkyně se vymezuje vůči argumentaci ministra, že měla žádat o odstranění budovy celé. Žalobkyně uvádí, že pokud by věděla, že budou bývalé závody prohlášeny za kulturní památku, podnikla by kroky k jejich využití či prodeji a nenavrhovala by částečné odstranění. Současný stav, ve kterém byla část budovy odstraněna, ale zbytek již odstraněn být nemůže z důvodu památkové ochrany, způsobuje žalobkyni nepřiměřené logistické i ekonomické komplikace způsobené nedůsledným a nejednotným přístupem správních orgánů.

III. Vyjádření žalovaného

27. Žalovaný předně odkazuje na odůvodnění napadeného a prvostupňového rozhodnutí, přičemž poznamenává, že žalobní argumenty žalobkyně jsou fakticky totožné s argumenty uplatněnými v rozkladu. Dle žalovaného napadené rozhodnutí splňuje veškeré náležitosti kladené na správní rozhodnutí. Žalobkyně dle žalovaného blíže nespecifikuje, v čem shledává prvostupňové rozhodnutí vnitřně rozporné, či kde splývá výroková část s odůvodněním. Nadto z žádných úkonů žalobkyně v řízení ani neplyne, že by pro ni předmětné rozhodnutí bylo nesrozumitelné či zmatené.

28. K námitce nezávislosti a nestrannosti stanoviska Regionální komise Národního památkového ústavu žalovaný dodává, že autor podnětu je odborníkem na historii a dlouholetým pracovníkem Muzea města Ústí nad Labem. Jeho podnět byl zpracovaný odborně a bylo z něj možné čerpat při zpracování návrhu na prohlášení bývalých závodů za kulturní památku, pouhé převzetí textu podnětu nesvědčí o jakémkoli porušení zásad nestrannosti, nezávislosti či účelovosti. Mgr. Krsek nadto není členem uvedené komise, ani nebyl přítomen jednání této komise.
29. Ohledně necelistvosti budovy bývalých závodů žalovaný zdůrazňuje, že žalobkyně dezinterpretuje odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný souhlasí, že odstranění části budovy bývalých závodů zapříčinilo významnou ztrátu památkově chráněných hodnot tohoto objektu, nicméně se jednalo pouze o ztrátu části těchto hodnot, které si objekt jako celek stále zachovává. Žalovaný odkázal na závěry, že zdemolovaná část není v poměru ke stále stojící části zásadní a její odstranění nemohlo zasáhnout do posuzování památkově chráněných hodnot bývalých závodů takovým způsobem, že by nebylo možné objekt za kulturní památku prohlásit.
30. Žalovaný nesouhlasí se žalobkyní, že by nezohlednil neutěšený stavebně-technický stav budovy bývalých závodů. Klíčovým však je, že budova bývalých závodů není v takovém stavu, který by neumožňoval další existenci. Žalovaný připouští, že prohlášení věci za kulturní památku vlastníka omezuje v nakládání s takovou věcí, nicméně toto omezení je odůvodněno chráněnými hodnotami konkrétní věci. Žalovaný dodává, že povinnost pečovat o nemovitost vyplývá primárně již ze zákona a žalobkyně neúdržbou bývalých závodů tuto povinnost porušuje.
31. Námitku žalobkyně rozporu rozhodnutí se zjištěným skutkovým stavem žalovaný odmítá a poukazuje na skutečnost, že aktuální stav interiéru budovy bývalých závodů nebyl zjištěn z viny žalobkyně, která v tomto ohledu nespolupracovala, ač k tomu byla opakovaně vyzvána. Argumentace obsažená v napadeném rozhodnutí závěry týkající se existence hodnotných prvků interiéru v budově bývalých závodů dostatečně odůvodňuje a nesouhlasí s žalobkyní, že by byly založeny na subjektivních domněnkách.
32. Žalovaný je přesvědčen, že legitimní očekávání žalobkyně bylo v řízení respektováno. Žalovaný nesouhlasí, že by žalobkyně rozhodnutím o částečném odstranění stavby nabytla legitimní očekávání ke stejnému postupu i ke zbytku budovy bývalých závodů. Z rozhodnutí o částečném odstranění stavby nevyplývá, že by mělo být přistoupeno k dalšímu odstranění stavby, či že by žalobkyně takový úmysl měla. Naopak žalobkyně akceptovala podmínky tohoto rozhodnutí, které svědčí o tom, že zbytek stavby má být zachován. Žalovaný podotýká, že zahájení řízení o prohlášení bývalých závodů za kulturní památku bylo žalobkyni oznámeno dne 15. 2. 2023, demolice však začala až po tomto datu.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

33. Soud dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“) přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení jemu předcházejícího, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí, načež dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
34. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání postupem podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního, neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.

35. Soud předesílá, že žaloba žalobkyně je opakováním její argumentace z předchozího správního řízení a v zásadě nepřináší ničeho nového. Jde o pokračující polemiku žalobkyně se závěry správních orgánů obou stupňů, což se projevuje mj. i tím, že žalobkyně žalobní argumentaci směřuje spíše do prvostupňového rozhodnutí, aniž by vznášela konkrétní argumentaci vůči napadenému rozhodnutí ministra kultury. Bez ohledu na výše uvedené však soud žalobu posoudil v intencích vznesených žalobních bodů (viz dále).
36. Soud přednostně posoudil námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, neboť pouze u přezkoumatelného rozhodnutí může posoudit jeho zákonnost. Tato námitka je však nedůvodná.
37. Prvostupňové rozhodnutí obsahuje veškeré náležitosti podle § 68 a 69 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu (dále jen „správní řád“), jak ostatně konstatovalo už žalobou napadené rozhodnutí. Nelze se ztotožnit s argumentací žalobkyně, že by jednotlivé části nebyly členěny, či že by toto členění bylo jakkoli zmatečné. Rozhodnutí je řádně označeno a obsahuje označení správního orgánu, který jej vydal (§ 69 odst. 1 správního řádu). Výroková část je zřetelně na prvním místě rozhodnutí a obsahuje zákonná ustanovení podle nichž bylo rozhodováno, označení účastníka řízení (žalobkyně) a vyřešení otázky, o které bylo rozhodováno (§ 68 odst. 2, § 69 odst. 2 správního řádu). Výroková část je srozumitelně oddělena od zbylých částí nadpisy „odůvodnění“ a „poučení“ (§ 68 odst. 3, 5 správního řádu). Není pochyb o členění daného rozhodnutí a nelze shledat jakoukoli zmatečnost či snad žalobkyní namítanou nicotnost.
38. Nelze přisvědčit ani námitkám žalobkyně, že výrok není dostatečně určitý, popř. srozumitelný, neboť je zcela jednoznačné, že obsahem výroku je prohlášení budovy bývalých závodů za kulturní památku. Výroková část takto obsahuje veškeré stanovené náležitosti, včetně odkazu na nedílnou součást výroku – kopie katastrální mapy a fotografie budovy bývalých závodů. Žalobkyní citovaná judikatura (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994, sp. zn. 6 A 63/93, a Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2005, č. j. 3 Ads 21/2004 – 55) se shora uvedenými závěry není v rozporu, ba právě naopak, neboť členění prvostupňového rozhodnutí je zjevné a jeho výrok je zcela určitý.
39. Soud se též neztotožnil s tvrzeními žalobkyně, že by znění výrokové části jakkoli zasáhlo do jejích procesních práv, neboť krom již uvedeného soud podotýká, že z obsahu spisu neplyne, že by žalobkyně byla jakkoli omezena či znevýhodněna při uplatňování svých procesních práv, např. při podávání vyjádření či rozkladu.
40. Soud zároveň konstatuje, že není nepřezkoumatelné napadené rozhodnutí, které se již vypořádalo s obdobnými námitkami (s. 21, 22 napadeného rozhodnutí). Nadto soud upozorňuje, že samotné zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je až poslední možností (*ultima ratio*), jak nakládat s těmi nejzávažnějšími nedostatky odůvodnění rozhodnutí, a pouze za situace, kdy z celkového znění rozhodnutí není možné takové důvody shledat. Taková situace však v případě žalobou napadeného rozhodnutí nenastala (v podrobnostech viz též dále).
41. Žalobkyně dále namítá nedostatek nezávislosti a nestrannosti správních orgánů při rozhodování. Tuto námitku žalobkyně rovněž uplatňovala v rámci správního řízení i v rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí, přičemž soud shledal, že žalovaný se touto námitkou v rámci napadeného rozhodnutí podrobně zabýval (s. 24, 25). Soud k této námitce uvádí, že žalobkyně neuvádí žádné konkrétní skutečnosti, které by k závěru o porušení zásad nezávislosti a nestrannosti rozhodování správního orgánu mohly vést. Samotná žalobkyní v průběhu řízení opakovaná námitka, že jak návrh, tak stanovisko, čerpaly formulace

z podnětu senátora Mgr. Martina Krska, žádné pochybnosti o porušení shora uvedených zásad vyvolat nemůže, zvláště za situace, kdy správní orgány obou stupňů srozumitelně a uvěřitelně vysvětlily, že k tomuto jevu došlo z důvodu vysoké odborné úrovně samotného podnětu.

42. Soud zároveň zdůrazňuje, že žalobkyně takto napadá postup, který vedl primárně k vydání stanoviska Regionální komise Národního památkového ústavu k prohlášení bývalých závodů za kulturní památku, nicméně žádným konkrétním způsobem nenapadá samotné stanovisko, pouze kuse konstatuje, že „*na základě takového návrhu nelze považovat vydané stanovisko za nestranné, nezávislé a nikoli účelové.*“ Jak však již uváděl ministr v napadeném rozhodnutí, komise je tvořena nezávislými odborníky, kteří disponují vlastní odbornou erudicí a tyto zaručují kvalitní, nestranné a nezávislé rozhodování. Rozhodování komise zaručuje odborný, nestranný a nezávislý přezkum návrhu na prohlášení objektu za kulturní památku. Zároveň toto stanovisko bylo podkladem pro rozhodování ministerstva jako prvostupňového správního orgánu v dané věci, které nezávisle a nestranně přezkoumává zákonné důvody pro prohlášení určitého objektu za kulturní památku. K namítanému porušení zásad nezávislosti a nestrannosti při rozhodování tedy nedošlo, kdy navíc žalobkyně netvrdí zásadní důvody svědčící opaku. Žalobkyně pouze tvrdí, že došlo k jakési „řetězové reakci“ vyvolané vypracováním návrhu na prohlášení za kulturní památku, které mělo význam až do žalobou napadeného rozhodnutí. Tato argumentace však ve světle shora uvedeného nemůže obstát, kdy navíc žalobkyně pomíjí, že si ministerstvo vyžádalo doplňující stanovisko (viz výše bod 15). Nadto soud ve shodě se žalovaným podotýká, že žádná námitka podjatosti jakýchkoli osob nebyla ze strany žalobkyně ve správním řízení vznesena. Tato žalobní námitka je proto nedůvodná.
43. Dalším žalobním bodem je námitka porušení ustanovení zákona o státní památkové péči při prohlašování bývalých závodů za kulturní památku, neboť z důvodu částečného odstranění stavby ztratila budova bývalých závodů podstatnou část hodnot chráněných uvedeným zákonem a neměla z toho důvodu být prohlášena za kulturní památku. Soud opětovně konstatuje, že se jedná o námitku žalobkyně totožně vznášenou již v průběhu správního řízení. Ani této námitce nelze přisvědčit, neboť již samotná žalobní argumentace svědčí o její nedůvodnosti. Žalobní argumentace především nekoresponduje s odůvodněním ministra v napadeném rozhodnutí (popř. s argumentací obsaženou v prvostupňovém rozhodnutí), který uvedl, že odstraněním části budovy bývalých závodů sice došlo k nenahraditelné ztrátě významné části památkově chráněných hodnot této budovy, nicméně většina budovy zůstala zachována a zároveň je potřeba kulturní hodnoty budovy bývalých závodů posuzovat komplexně, v jejich celistvosti. Proti tomuto tvrzení však žalobkyně v zásadě nebrojí.
44. Soud uvedenou argumentaci žalovaného považuje za správnou, neboť z obsahu spisu je patrné, že odstraněna byla relativně malá část v poměru ke zbytku budovy, a přestože nelze toto odstranění brát na lehkou váhu, neprohlášení zbytku budovy bývalých závodů za kulturní památku by šlo proti smyslu a účelu zákona o státní památkové péči. Smyslem a účelem památkové ochrany (§ 1 zákona o státní památkové péči) je mj. „chránit kulturní dědictví společnosti a vypovídací hodnotu kulturních památek jakožto historického pramene“ (VARHANÍK, J. *Zákon o státní památkové péči: komentář*. Komentáře (Wolters Kluwer ČR). Praha: Wolters Kluwer Česká republika, 2011. ISBN 978-80-7357-659-2, dostupné v ASPI). Výše uvedeného smyslu a účelu zákona by v daném případě těžko mohlo být dosaženo, pakliže by nebyla budova s výše stručně popsány kulturně chráněnými hodnotami prohlášena za kulturní památku, popř. pokud by byla následně celá odstraněna. Soud opakuje, že odstranění části budovy zásadním způsobem nesnížilo památkově chráněné

hodnoty budovy bývalých závodů, neboť za situace, kdy bylo odstraněno sedm okenních os ze severozápadní části objektu, nelze tento zásah, byť jde nepochybně o zásah závažný, považovat za ztrátu takového významu, že by zbylá část budovy bývalých závodů ztratila památkově chráněné hodnoty ve smyslu § 2 odst. 1 písm. a) zákona o státní památkové péči. Soud navíc ve shodě se správními orgány míní, že kulturní hodnoty chráněné zákonem o státní památkové péči je třeba posuzovat v jejich komplexnosti, přičemž odstraněním části budovy bývalých závodů nemohly zaniknout kulturní hodnoty touto budovou (resp. její větší částí) prezentované.

45. Soud ještě dodává, že výrok prvostupňového rozhodnutí zjevně vychází ze stavu po odstranění části budovy, resp. výroková část tento popis zahrnuje, nelze proto souhlasit s námitkou žalobkyně, že by řízení o prohlášení budovy bývalých závodů za kulturní památku odstranění části této budovy nezohlednilo.
46. Žalobkyně v rámci žaloby dále opakuje argumentaci ze správního řízení neutěšeným stavebně-technickým stavem budovy bývalých závodů. Žalobkyně namítá, že tento stav nebyl správními orgány dostatečně zohledněn. Soud nicméně konstatuje, že opak je pravdou, neboť prvostupňové rozhodnutí tyto námitky žalobkyně vypořádává, to i při zohlednění přílehlavé judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudku ze dne 17. 1. 2019, č. j. 10 As 299/2017- 41 (s. 7–8, 12–13 prvostupňového rozhodnutí). Soud podotýká, že uvedený případ byl značně obdobný nynější věci, neboť i v nynější věci žalobkyně opakovaně vznáší námitku stavebně-technického stavu nemovitosti. Citovaný rozsudek k posuzování stavebně-technického stavu budovy uvádí, že: *„se jedná jen a pouze o doplňkové kritérium pramenící z potřeby posoudit, zda je nemovitost schopna dalšího života, nebo je spíše určena k demolici. Již v rozhodnutích správních orgánů bylo stěžovatelce přílehlavě vysvětleno, že jednotlivé objekty sporného souboru nemovitostí nejsou natolik zchátralé, že by je bylo třeba demolovat. Zároveň – a to navzdory některým necitlivým stavebním úpravám, či nedochování některých původních prvků – neztratily svou hodnotu ve smyslu zákona o státní památkové péči (viz s. 17 napadeného rozhodnutí shora). Na tom nic nemění argument, že v nemovitostech není zachována jejich původní funkčnost. Takové kritérium právě cit. zákon nezná.“* Jinými slovy řečeno, stavebně-technický stav je doplňkové kritérium, ke kterému je třeba přihlížet v případě, kdy je objekt navrhovaný k prohlášení za kulturní památku lidově řečeno „na spadnutí“. Ze samotného odborného vyjádření předloženého žalobkyní toto neplyne. Odborné vyjádření dále sice uvádí skutečnost, že není zachována původní funkčnost budovy bývalých závodů, resp. uvádí i překážky dalšího využití, tato skutečnost však ve smyslu výše zmíněné judikatury nemůže prohlášení za kulturní památku bránit.
47. Soud ke shora uvedenému zároveň připomíná, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří jeden celek (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013 – 41), tudíž za situace, ve které se již prvostupňový správní orgán s těmito argumenty žalobkyně řádně vypořádal, nelze hovořit o tom, že správní orgány tyto námitky žalobkyně nezohlednily.
48. Žalobkyně v tomto žalobním bodě rovněž namítala zásah do svého vlastnického práva s poukazem na náklady na nutnou obnovu objektu po prohlášení za kulturní památku.
49. Ze smyslu a účelu zákona o státní památkové péči (§ 1) i z již výše uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013 – 41) vyplývá, že každé prohlášení budovy za kulturní památku je z povahy věci omezením vlastnického práva, neboť z takového statusu movité či nemovité věci vznikají jejímu vlastníku ex lege povinnosti (viz. § 9 a násl. zákona o státní památkové péči). Zásah do vlastnického práva

žalobkyně tedy nemůže být jediným argumentem proti prohlášení budovy bývalých závodů za kulturní památku; je pouze konstatováním faktického stavu, který z této skutečnosti vyplývá. Nejedná se však o omezení nedůvodné, neboť je odůvodněno hodnotami uvedenými právě v § 1 zákona o státní památkové péči, především ochranou kulturního dědictví. Toto omezení není ani jednostranné, neboť zákon o státní památkové péči kompenzuje omezení kladená na vlastníky kulturních památek řadou ustanovení, prostřednictvím nichž se poskytuje náhrada (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2004, č. j. 5 A 48/2002 - 40, č. 733/2005 Sb. NSS). Žalobkyně může usilovat o kompenzaci zvýšených nákladů na obnovu či restauraci budovy bývalých závodů a jejích kulturně hodnotných prvků. Nelze proto tvrdit, že by prohlášení budovy bývalých závodů bylo a priori neúměrným zásahem do vlastnického práva žalobkyně.

50. Žalobkyně dále namítá rozpor závěrů rozhodnutí se zjištěným skutkovým stavem.
51. Soud nejprve vyjasňuje, že žalobkyně tento žalobní bod konstruuje chybně, neboť je patrné, že se nemůže jednat o rozpor rozhodnutí se zjištěným skutkovým stavem, tedy s podklady rozhodnutí, neboť ty závěrům rozhodnutí obou stupňů zcela odpovídají (shromážděná fotodokumentace z let 2014 a 2017). Žalobkyně tímto způsobem namítá nedostatečně zjištěný, neaktuální skutkový stav, ze kterého vycházela rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Byť je žalobní bod konstruován nesprávně, soud míní, že myšlenky žalobkyně lze z materiálního obsahu žalobní argumentace odvodit a jako takové je proto vypořádat.
52. Soud shledává, že správní orgány obou stupňů jasně a srozumitelně vysvětlily, na základě jakých skutečností (jakého skutkového stavu) dospěly k závěru o zachování minimálně části kulturně chráněných hodnot interiéru budovy bývalých závodů a dále z jakých důvodů vycházely při svých závěrech ze starší fotodokumentace (s. 8–9, 15 prvostupňového rozhodnutí, s. 23–24 napadeného rozhodnutí). Soud se s těmito závěry správních orgánů ztotožňuje a argumentaci žalobkyně považuje za nepřipadnou. Soud zdůrazňuje, že to byla sama žalobkyně, která zabránila ohledání a zjištění aktuálního stavu kulturně hodnotných prvků interiéru bývalých závodů. Žalobkyně byla vyzvána k zpřístupnění objektu již v lednu 2023 a opětovně dne 17. 5. 2023, avšak ani na jednu výzvu nereagovala, ani alternativně nepředložila vlastní aktuální fotodokumentaci. Žalobkyně tudíž uplatňuje argumentaci kruhem, neboť namítá nedostatečně zjištěný skutkový stav, jehož zjištění však sama zabránila. Takovou argumentaci soud považuje za zcela nepřipadnou, účelovou a hraničící se zneužitím práva. Již z těchto důvodů jí nelze přisvědčit. Správní orgány dle soudu dostatečně vysvětlily, proč nepovažují možnost naprostého zničení kulturně významných prvků interiéru za pravděpodobnou.
53. Městský soud v Praze se zároveň zcela přiklání ke svému dřívějšímu rozsudku ze dne 20. 2. 2023, č. j. 14 A 105/2022 – 34, v obdobné věci, ze kterého vyplývá, že pakliže žalobkyně neumožnila prohlídku budovy bývalých závodů ani nepředložila vlastní fotodokumentaci, je na její tvrzení týkající se zničení kulturně hodnotných prvků interiéru třeba nahlížet jako na neprokázané.
54. Posledním žalobním bodem žalobkyně je námitka porušení legitimního očekávání. Ani tento žalobní bod soud nepovažuje za důvodný.
55. Žalobkyně se především mylí, že rozhodnutí ze stavebního řízení mohlo způsobit vznik legitimního očekávání ve vztahu k (ne)prohlášení budovy bývalých závodů za kulturní památku. Tato řízení jsou zcela odlišného typu, s jinými hmotněprávními kritérii rozhodování, s jinými správními orgány činícími tato rozhodnutí a se zcela jiným účelem. Soud nepopírá, že v určitých situacích se mohou i uvedená řízení protnout (např. v podobě

překážky v možnosti odstranění stavby prohlášené za kulturní památku), nicméně na základě výsledku jednoho z těchto řízení nelze založit legitimní očekávání ohledně výsledku řízení druhého. Stav, v rámci kterého správní orgán povolí odstranění části budovy, jež doposud nebyla památkově chráněna, nemůže založit legitimní očekávání, že k prohlášení takové budovy za kulturní památku nemůže kdykoli v budoucnu dojít (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2013, č. j. 2 As 120/2011 – 173). Opačný přístup by byl zjevně nelogický, neboť rozhodnutí o odstranění části jakéhokoli objektu by z důvodu vzniku legitimního očekávání bránilo potenciálnímu prohlášení za kulturní památku kdykoli v budoucnu. Již na základě těchto obecných úvah je patrné, že namítané legitimní očekávání žalobkyně nemohlo vzniknout.

56. Soud nesdílí názor žalobkyně, že shora uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu (ze dne 31. 10. 2013, č. j. 2 As 120/2011 – 173) nelze použít z důvodu odlišného skutkového stavu (bod VII. žaloby). Nejvyšší správní soud se v citovaném rozsudku vyjádřil k nemožnosti nabytí legitimního očekávání v situaci, ve které doposud nebyl určitý objekt památkově chráněn, přičemž doposud proti stavebním či demoličním zásahům do takového objektu nebylo ze strany příslušných orgánů ničeho namítáno. Toto obecné názorové východisko lze podpůrně aplikovat i na nynější věc, neboť skutkové okolnosti jsou podobné. Závěry týkající se dlouhého časového úseku v tamější věci, které citovala žalobkyně, směřují do výkladu pojmu památkově chráněných hodnot a společenské dynamiky jejich vývoje v čase, přičemž tyto závěry se nynější věci netýkají.
57. Dále soud není názoru, že by žalobkyni vůbec mohlo vzniknout obecné legitimní očekávání ve vztahu k odstranění celé budovy ve stavebním řízení. Legitimní očekávání totiž může vzniknout, zjednodušeně řečeno, pouze v případech, které jsou nějakým způsobem obdobné. Takové legitimní očekávání by v dané věci mohlo vzniknout pouze k obdobné části budovy bývalých závodů, neboť pouze a jen k části této budovy bylo vydáno stavebním úřadem povolení o částečném odstranění stavby, konkrétně k osmi okenním osám od severozápadní části objektu (rozhodnutí magistrátu města Ústí nad Labem ze dne 14. 11. 2022, č. j. MMUL/OÚPSŘ/S/385543/2022/Mar). Pakliže-by žalobkyni potenciálně vzniklo jakékoli legitimní očekávání k budoucímu povolení o odstranění stavby, mohlo vzniknout pouze k obdobné části budovy bývalých závodů, nikoli však k budově celé.
58. Konečně, i kdyby bylo možné dojít k závěru, že legitimní očekávání žalobkyně ve vztahu k odstranění celé budovy vzniklo a projevuje se rovněž ve vztahu k rozhodnutí o prohlášení budovy bývalých závodů za kulturní památku (jakkoli to soud výše vylučuje), soud konstatuje, že ani tato zásada, vyplývající ve správním řízení zejm. z § 2 odst. 4 správního řádu, není absolutní. Je totiž omezena jinými zásadami, jež jsou správní orgány povinny respektovat, zejména zásadou legality (§ 2 odst. 1 a 2 správního řádu) či zásadou účelnosti a souladu zvoleného řešení s veřejným zájmem (§ 2 odst. 4 správního řádu). Jedním ze závažných důvodů, na základě nichž může správní orgán prolomit legitimní očekávání účastníků správního řízení, by mohl být např. rozpor rozhodování správního orgánu s právními předpisy (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 Afs 50/2009-233). V daném případě by případné legitimní očekávání bylo v rozporu s účelem a smyslem zákona o stání památkové péči, tj. veřejným zájmem, neboť budova bývalých závodů nepochybně splňuje kritéria pro prohlášení za kulturní památku (viz rekapitulace výše). Jinými slovy řečeno, i v takovém případě by muselo žalobkyni namítané legitimní očekávání ustoupit veřejnému zájmu na prohlášení budovy bývalých závodů za kulturní památku.

59. Soud nepominul námitky žalobkyně možným pochybením správních orgánů v řízení o částečném odstranění stavby, ve kterém stavební úřad neobstaral vyjádření orgánů státní památkové péče. Soud k tomu podotýká, že bez ohledu na skutečnost, zda se skutečně jednalo o pochybení či nikoli, nemělo by takové pochybení význam pro prohlašování budovy bývalých závodů za kulturní památku. A soud opakuje, že legitimní očekávání k odstranění celé budovy by stejně nemohlo žalobkyni vzniknout, takže dopady tohoto žalobkyni tvrzeného pochybení by se vztahovaly čistě do řízení o odstranění stavby.
60. Soud dále míní, že ze shromážděných podkladů spisu nevyplývá, že by žalobkyně v řízení o částečném odstranění stavby zamýšlela budoucí odstranění celé budovy, kdy ani rozhodnutí o odstranění stavby neobsahuje žádnou zmínku o tom, že bude navazovat další postupná demolice budovy bývalých závodů, naopak obsahuje konkrétní popis konzervace budovy bývalých závodů tak, aby byla její neodstraněná část co nejlépe uchována. Tato skutečnost rovněž nepodporuje stanovisko žalobkyně ohledně jejího legitimního očekávání.
61. V neposlední řadě soud konstatuje, že prvostupňové i napadené rozhodnutí se s argumentací žalobkyně týkající se legitimního očekávání věcně a srozumitelně vypořádává (s. 13–14 prvostupňového rozhodnutí, s. 23, 25 napadeného rozhodnutí).
62. Součástí tohoto žalobního bodu je konečně námitka žalobkyně ohledně vzniku škody. Odhlédne-li soud od toho, že legitimní očekávání žalobkyně bylo na základě výše prezentované argumentace vyvráceno, tak ani tato námitka není důvodná. Žalobkyně argumentuje tím, že jí byly způsobeny ekonomické a logistické komplikace spojené s nynější necelistvostí budovy bývalých závodů po částečném odstranění stavby. Soud v první řadě podotýká, že žalobkyně je v těchto tvrzeních zcela nekonkrétní, neboť nespecifikuje, jaké měla s nemovitostí, na které se budova bývalých závodů nachází, plány a v čem konkrétně taková škoda měla spočívat a v jaké je výši. Soud zároveň souhlasí s argumentací žalovaného, že řízení o prohlášení budovy bývalých závodů za kulturní památku bylo žalobkyni oznámeno již 15. 2. 2023, tj. za situace, ve které ještě demolice zahájena nebyla a žalobkyně se mohla svobodně rozhodnout, zda přizpůsobí své úmysly možnému budoucímu prohlášení této budovy za kulturní památku. Tato skutečnost dále výrazně zeslabuje uvedené námitky žalobkyně. Konečně soud podotýká, že ani tento namítaný vznik škody žalobkyni by nebyl důvodem, který by bránil prohlášení budovy bývalých závodů za kulturní památku, jak vyplývá již ze shora řečeného.

V. Závěr

63. Žalobkyně se svými námitkami neuspěla. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž by byl soud povinen přihlížet z úřední povinnosti, soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.
64. O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 soudního řádu správního. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem.

Praha 15. května 2024

JUDr. PhDr. Štěpán Výborný, Ph.D.
předseda senátu